

דרך הניצוץ" בבית המעצר קישון

ציון צמירי, תעלים הוא

רותי בן־אפרת (באמצע) בהסגנה למען הוריה במדינה דמוקרטית, תכניס לאבא שבונים

בית ר"ת 800 בעברית. ב־1986 הצטרפו לחד"ש, החווית שבמרכזה עומרת רק"ח, שחזרה וקראה לעצמה שוב מק"י. כל ניסיון לעטוף את הקבוצה הק"טנה במעטה של סודיות והרפתקנות נראה יומרני ומגוחך. רובם אנשים פשוטים, כמעט מרובעים. ציפי, למשל: גרושה, מנהלת־חשבונות. אישם בע"כרה, כשהיתה חיילת, נתקלה בתופעות של אלימות כלפי ערבים, זה, בתוספת בית שנטיותיו שמאליות, הביאו אותה אל הניצוץ. תחילה השתתפה באסיפותיהם, האי (המשך בעמוד 38)

כעה צעירים ממק"י (המאוחדת דאז) וה"ק"ימו את מצפן. ב־1970 התפלג מצפן לשלושה אירגונים. אחר מהם היה אוונ"ד, קבוצה קטנה של אינטלקטואלים, שרגלו בהמתנה עיקבית ומסודרת למ"הפכה. שש שנים אחר־כך התפלגה אוונ"ד. בן־אפרת ואדיב, חברי אוונ"ד, הקימו את הניצוץ. סיבת הפילוג: לט"ענתם המהפכה חייבת לנבט לא מתוך מעמדה הפועלים היהודי, אלא מקרב הערבים. זמן קצר אחר־כך ייסדו את עיתונם, דרך הניצוץ. דו־שבועון, שבימי־השיא הגיע לתפוצה של 1500 עותקים בער"ת

אודי: "אתה יודע, אסף, רבים אומרים ששמיאמתן עם אסף מקובל"

ציון צמירי, תעלים הוא

הרס להב

שבניה־משפחה לא יבואו לבקר

כמה אני צורך. כי המצב קשה, ומישהו צריך להילחם למען השפיות." גילגולו של אירגון *אודי מנסה לאמר לאסף כי אין צורך לשלם מחיר כה כבד, ולוא גם למען המלחמה הצודקת ביותר, אולם אסף אינו מקשיב. הוא נלהב, מדבר במהירות, רוצה לדרוש כל מה שאפשר אל מחצית השעה של הביקור.

יעקב בן־אפרת מוקף במבקרים הא־חריים. פטר, שקד וציפי תולים בו עיני ניים מעריצות. הוא נחשב כאחד ממנייגי הקבוצה, אהוד, בעל חושיהומור, שנון. קבוצת הניצוץ* מונה קומץ חברים. כמה עשרות. פעיליה הנלהבים בורדים. זוהי קבוצה קטנה, נינתה של מק"י. ואלה תולדותיה: ב־1962 סולקו אר"ת

* הקרויה כך על שם העיתון שהו ציא לנין במחחרת, ושסביבו קמה ה"מיפנה הבולשבקיית: איסקרה" (ג. צוק).

עצמי רב חי את חיי שלו בשלווה, מבלי להפריע לזולתו." הציפיה קשה לילדים. הם חסרי מנוחה, מתרוצצים לאורכה של הגיב"ע, שוב ושוב מטפסים, מנמנמים, אוכי לים ושוחים. את הקשיים הם מקבלים בטיבעיות גמורה. אלה חיהים, אל תוך הקלחת הזו נולדו, מעולם לא חיו חיים רגילים, ילדותיים.

לציפי, חברה בדרך הניצוץ מזה 10 שנים, יש בת אחת, מיכל (11). כש"ביקרה כיתתה של מיכל בפארק־קנדה, סירבה ציפי להתיר לבתה להצטרף ל"ט"יול. את לא תבקרי באתר שהוקם על חורבות של שלושה כפרים ערביים" אמרה.

וכשנענו ילדיה־הכיתה לבקר במאהל בדווי, שוב נערה מיכל מהטויל. "ה"כרויים אינם מוצג מוסיאוני או קופים בג'היות. אם באמת ובתמים את רוצה להכירם, אקח אותך למאהל, נבלה שם ימים ארוכים, וכך תוכלי להתוודע אליהם כפי שארם מכיר אדם אחר," אמרה ציפי.

למרות הקשיים האלה, שהם חלק בלתי־נפרד מחייהם של כל ילדי הניצוץ. והגעועים להוריה, אומרת רותי: "כשאגרל אצטרף בחברה בדרך הניצוץ. אני מאמינה שהם באמת פועלים למען השלום ולמען חברה צודקת ושיוונית!"

"אינני מצטער!"

בשעה 1.30 נכנסים. החיפוש קצר, שיטתי. שוטרת בודקת את הנשים, מחטטת בארנק, מרימה את החולצה, מעבירה יד חפוזה על הגוף. את שלושת הסבונים שהביאה הרס אין מתירים להכניס. רותי: "כשתקום מדינה דמוקרטית, מיד ישנו את ש"טות־המעצר, ואז אוכל להכניס לאבא שלי המון סבונים."

אודי אדיב מגחך. "כבר ראינו איך וכמה השתנו בתייהסוהר הבולשבקים לעומת אלה של הצאר." הרס להב היא הפיה הטובה. היא הביאה לאסף וליעקב עיתונים, מפו־חיתפה, שאסף מיטיב לנגן בה, ושלוש תמונות שרקמו רוני ומיכל בנווה־החיר צה. אחת מהן היא העתק של תמונה שצייר אמן מירוחיירושלמי: קשת צבי עונית מבצבצת מבין סוריכלא. תמו־נה רבת־משמעות למי שמצוי במאבק הפלסטיני, אינה אומרת דבר לזרים. הנשים העצורות מרבות לרקום, לקי רוא — מספרים בנייהחבורה. מפעם לפעם הן נתקלות בסוהרות. כך קרה כשתלו על קיר תאן תמונה של גלסון מנדלה. הסוהרות הסירו את התמונה. אסף ויעקב ממתנים בחצר הפנימיית. אסף, גבוה כאחיו, משופם, לבוש בחולצה משבצת ומכניסי־גינס. "מעולם לא נראה כה טוב", אומרת ציפי. יעקב, דק, קפיצי, לבוש באימונית כחולה, מחייך, מחבק בהתלהבות את שלושת הילדים.

שני ילדיו, יונתן ורותי, גרים בירושלים, בדרך־כלל עם אמם, רוני. כעת הרס היא המטפלת בהם. אפרת וענת, בנותיה של מיכל שוורץ, חברתו־לחיים של יעקב, גדלו במחיצתו, עד למאסר, כאילו היה אביהם. אודי לוחץ את ידו של אסף. "מה שלומך?" הוא שואל. "בסדר", עונה

אכזבה מחד"ש

בעוד שרבים משבחים את תשדירי התעמולה של חד"ש בטלוויזיה, מאוכזבים חברי "דרך הניצוץ" מהתשדירים. חד"ש (החזית של דק"ח) היא רשימתם, למענה הצביעו, אולם תשדיריה היו עלובים, הם אומרים. "כשבשטחים הכבושים רוצחים ילדים, ואנשים נלחמים על חייהם למען מדינה עצמאית, הראתה חד"ש ילד ערבי המשוחח בדראמטיות על עניפון שנלקח ממנו. זה מגוחך, שולי. זה לא מתאר את מה שבאמת קורה שם!" אומרת הדס להב. "דווקא מרק"ח ציפיתי שתראה, בכל החומרה והאכזריות, את מה שמתחולל בשטחים!"

אודי אדיב (עם אשתו, לאה לשם) המעטה שלו אישי. של אסף פולטי